

Strážcům mravů

Anna, Emma, mnohé další,
v kině rozkoš odporu,
ve vazbě je všechno snazší,
věhlas maže pokoru.

Moudře pravít,
jak jinak by,
jednat mohla,
nazřít sen,
vlastním dcerám,
cudná sedla,
bude nutit,
mrav je ten.

Kdo kdy spatřil prý že smilstvo,
mravné tak, že kat by zbled,
vzpomene nad dveřmi heslo,
zachraň byť i jeden život,
a všem dáš pak nový den.

Všechny Anny, Emmy, jiné,
v srdci uctím obdivem,
budování svého štěstí,
ať tím věčným právem zvem.

Ctěné dámy, oba páni,
snad třeba tu chtěli říct,
vlastní štěstí jak svobodě, tak životu,
navždy jen spolu letí vstříc.

Dědictví

Že prý mám si běžet dědit,
lízat mamon, duši dělit,
neptat se, proč tuhle klíčku,
ucpat má pár drobných v písku.

Snad jen další ticho všude,
napoví, kde omyl zbude,
napoví, že pravda není,
v penězích, leč v zapomnění.

A i ticho s větrem v zádech,
lačnost zbytní, peněz nádech,
potom i teď říct si smím,
prohrály jste, já to vím.

Prohrály jste držbou hřiven,
tím mým tichem, vaším smíchem,
tím, že stát i stejně dál,
budu stejně, i když sám.

De via

Dřív či déle výjimečnost,
najdeš tam, kde pro zbytek zlost,
špatnost, divnost přebývá,
krásu davu překrývá.

Nevím, kde pak kde, kdy, proč,
mimo proud je vzájemnost,
samoty proč nadbytek,
proč jen mimo cestu není,
vcítění či pochopení.

Až tak dalek, potřeb není,
každý vezme to, co cení,
jenže i tam v nadoblačnu,
slabost umí skrýt se v mračnu,
vidět není, neodešla,
jen se nechce jevit hlučná.

Jen to tmavší mraku dodá,
z ničeho nic tmavne zem,
i tam někde vnitř zázraků,
dá se potkat tvrdá zem.

Byť bys létal kdes vně světů,
nelze jít bez vůně květů,
těch jež nejsou mimo světy,
těch, jež zdola řeknou vše Ti.